

Aşağıdaki mektup, 12.12.2005 günü Andican Hapishanesi'nden kaçırılmıştır:

Andican'dan Mektup

Burası, sabah ezanından sonra uyanan, bir mescid veya bir medrese değil! Burası Andican Hapishanesi!.. Personelinin mahkumlara işkence yarışında Caslık ve Karavul-Pazar hapishaneleriyle başa baş olmaktan, ölüm cezâlarının infâz edildiği hapishanelerden sonra ikinciliği kapmaktan gurur duyduğu... Geçmişte bu hapishane Şer İmparatorluğu'na hizmet etmişti, Yahudi Başkan Kerimov'un iktidara gelmesinden sonra şimdi de İslam'ı aşağılama ve Müslümanları katletme sahnesi olarak hizmet ediyor. Bu hapishanenin vakıası tek bir şeyi kanıtlamaktadır: Zorluklarla imtihân edilen Özbekistan'ın Müslümanları yalnızca Özbekistan ile sınırlı değil! Gerçek şu ki onlar, yakın dönemde "bağımsızlıklarını" ilan eden tüm Orta Asya ülkelerinde, İslâmî Ümmet'i kuşatarak hızlanan yükselişi yansıtıyorlar. Çünkü Andican Katliamı, sıradan Müslümanların iğrenç demokrasiden umdukları "mutlu yaşam"ın başlangıcı olmaktan öte bir şey değildi.

Andican ile Guantanamo arasındaki tek fark, Guantanamo personelinin Müslümanlardan olmamasıdır. Ama ya Andican Hapishanesi'nin personeli? Onlar ne tür insanlardır? Buradaki işkence yöntemlerinden ve üsluplarından sadece bir kısmını ortaya koymak, Andican'da meydana gelen cürümün kapsamını algılayabilmesi için ferâset sahibi herkese fazlasıyla yeterli olacaktır.

Andican Hapishanesi üç kısma ayrılmıştır: Mahallâ, Bombay ve Samarra. Mahallâ, hapishane yönetiminin kasası için geniş çapta ucuz işgücü sağlayan üretim birimidir. Bombay, adli soruşturması henüz tamamlanmamış tutukluların kaldıkları yerdir. Samarra ise kadınların ve küçüklerin yeridir. Fakat bünyesinde öyle bir bölge vardır ki her tür iğrenç işkence yöntemleri ve araçları, hapishane yetkililerinin "ümitsizler" olarak tanımladığı [Müslüman siyâsî mahkumlar] üzerinde işte orada denenir. Gerçekten kokuşmuş demokrasinin uygulanması, bazı dehşet verici sonuçlar doğurdu. Serî katillerin, siyâsî mahkumların ve soğuk kanlı suçluların hep birlikte bu hapishanede "yeniden adam edilmesi" bunlardan biridir. Bunları bir araya getirip de işkencelere uğratmamak pek de mümkün değildir. Çünkü hem ajanlığa yöneltmek için mahkumlar arasına sızdırılan ajanlar hiç işkenceye mâruz kalmıyor, hem de cezâ infaz memurları sadece mesâi saatlerinde hizmet vermekle kalmıyor.

İşte hapishane yönetimindeki yetkililerin listesidir:

Rahmanov Âdil - Hapishane Müdürü
Sultanov Medâmin - Hapishane Müdür Yardımcısı
İsmâilov Bahtiyar - Hapishane Müdürü'nün Siyâsî İşler Asistanı
Abdullayev Ergaş - Hapishane Müdürü'nün Genel İşler Asistanı
Yoldaşev Abdu-Fettah - İnfaz Birimi Müdürü
Saliyev Dalim - İnfaz Baş Memuru
Hâkimov Zuhridin - Mahallâ Kısmı İnfaz Baş Memuru
Hasanbayev Şâkir - Düzeni Sağlama Birimi Başkanı
Rahimov Kemâliddin - Mahallâ Kısmı İnfaz Memuru
Arzibayev Fâzıl - Samarra Kısmı Müdürü
Muhyiddinov Timur Mâlik - Kadınlar Kısmı İnfaz Memuru
Hapishane Müdürü'nün diğer asistanları: Avaz, Tâhir, Semih ve Sancar
Kısım Müdürleri: Ümit, Şöhret, Mü'min ve Dedehan,
Mirzabayev Abdu-Rasul - Üretim Birimi Müdürü
Yâkubov Şâkir - Mahallâ Kısmı İnfaz Memuru
Mollacanov Dilmurad - Medikal Birim [Revir] Müdürü
Asılbayev Me'mur - Özel Birim Müdürü
Abdu-Rezzakov Erkin - İnfaz Memuru

Tahtarov Kahraman – İnfaz Memuru
Kerimov Cemaluddin – Sansürcü
Burhan – Arama Birimi Müdürü
Sâdıkov Hâlim – Arama Birimi Memuru
Kadir – Belendyar [Yemek dağıtıcısı]

Tüm bu listelenen şahıslar, Andican Katliamı'ndan önce Yahudi Kerimov'un en sâdik kuklları arasındaydılar. 13 Mayıs'tan [Andican Katliamı'ndan] sonra bunlardan bir kısmı, siyâsî kurbanlar olarak [yani cürüm işledikle suçlamasıyla] fedâ edildi. Bir kısmı Andican kabilesinin üyeleri olarak işten atıldı. Diğer bir kısmı da, kendilerini kanıtlamak üzere mevcut yönetimin gözüne girebilmek için eziyetlerini daha da şiddetlendirdi.

Yeni gelen mahkumlar, olağan “kirli-bitli mahkum” vasfını kazanmadan önce, şahsiyet sınavından maddî yağmaya, ahlâki ve fiziki aşağılamadan ibâret bir mülâkata, işkenceye ve dayağa varan bir süreçten geçerler. Hatta yönetimin kendisine has bir de sloganı vardır: “*Burası Andican'ın ortası... Nerede olursan sakın unutma bunları... Tek hakkın var, itaat... Hüküm kesin, başvuracak yerin yok!*”

Bir şahıs en ufak bir memnuniyetsizlik emâresi gösterebilir, ya çamaşırın 2-3 günden önce kurumayacağı, lağım sularıyla dolu ıslak bir hücreye atılır, ya hapishane yönetiminin arka çıktığı ajanlar, uşaklar ve işkencecilerin bulunduğu hücreye götürülür, ya da mahkumlara HIV ^[Bağışıklık sistemini tahrip edip AIDS'e yol açan virüs] ve tüberküloz ^[verem] bulaştırmak için tasarlanmış hücreye bırakılır. Ama infaz memurları bununla da yetinmezlerse, bu defa bahsi geçen hücreler arasında sürekli dolaştırma yöntemine başvururlar.

Yemekler kızmamış yağda çiğ olarak verilir, yemeğin içindekiler de koksun diye çiğ bırakılır, kış aylarında hiçbir ısınma imkânı yoktur. Her hücrede olması gereken, en azından bir mutfak takımı veya küçük bir elektrikli ocak bile yoktur. Yönetimin ajanları için bunlar verilir, ama diğerlerine asla! Eğer memurlar, rutin aramalar sırasında herhangi bir şey bulurlarsa, mahkumlar için kötü sonuçlar var demektir: hakâret, dayak, işkence, üzerinde neyi varsa çıkarıp alma ve bulduklarını gizlemek için rüşvet isteme!..

Sabah-akşam sayımlarında ağza alınmaz hakâretler bile mahkumları bir gün, 24 saat içinde çıldırtmak için yeterlidir. Bu ayak-takımı yetkililere değil de hapishane müdürüne şikâyet bildirmek, Çin İmparatoru'nun huzuruna ulaşmaktan daha zordur. Sayısız şikâyetler! 5-10 gün değil, 10-15 güne varan açlık grevi, istifrağ, metal çubuk veya kaşık yutma, damar kesme, aylar süren susma-grevi gibi şeyler hapishane yönetiminin dikkatini çekmeye yönelik protestolardan sadece bir kısmı... Ama yine de sorunların artmasından başka bir işe yaramıyor. Hapishane memurlarından hiçbiri, blokaj politikasında Rahmanov'dan geri kalmıyor. Medikal birim (revir), infaz memurları, medikal personel, yemek dağıtıcısı yalnızca ajanlara ve uşaklara hizmet ediyor, normal mahkumlara değil! Hatta medikal tedaviyi bizzat memurlar yapıyor(!) Meselâ düzen sağlama memurlarından gaddar zâlim İşanturayev Ğafur gibi. Klinik odaları, ajanlar ve uşaklar için rahat odalar iken gerçekten hasta mahkumların yeri tecrit koşullarıdır. 13 Mayıs'tan sonra hapishane yönetimi değişti, ama mahkumlara muamele yöntemi değişmedi. Yönetime göre: vaazlar iftiradır, isteyen hakkı terördür, helâl-haram iç düzenin ihlâlidir, hayırlı ameller suçtur!..

13 Mayıs olaylarını ele almadan önce yukarıdaki şahısların düşüncelerinden, sözlerinden ve davranışlarından bazı örnekler vermek istiyoruz:

Hapishane Müdür Yardımcısı, Sultanov Medâmin: “*Mahkumlara uygulayabileceğimiz hem legal hem de illegal yöntemler var.*”

Hapishane Müdürü'nün Genel İşler Asistanı, Abdullayev Ergaş: “*(Oda numarasını kastederek) Sadece rakam söylerim, ona göre ayağınızı denk alın!*”

Mahkumlardan biri, Hapishane Müdürü'nün Siyâsî İşler Asistanı, İsmâilov Bahtiyar'a: “*Kırgızistan Devlet Başkanı Akayev halkına zulmetmediği halde, ülkesini terk etmek zorunda kaldı. Peki, Yahudi Kerimov ülkeden kaçtığı zaman, siz ne yapacaksınız?*” diye sorduğunda ona şöyle cevap verdi: “*Hepiniz öleceksiniz!*”

İnfaz Birimi Müdürü, Yoldaşev Abdu-Fettah: *"Adamlarıma "haydi!" desem hemen şifanızı verirler. Gösterdiğim büyük sabırdan dolayı bana şükredin ve günler hep böyle geçer diye sakın ümitlenmeyin. Şimdiye kadar sabır gösterdik. Artık işimizi yapınca kadar bekleyin!"*

İnfaz Baş Memuru, Saliyev Dalim: *"Ben sizin için bir Kızılhaç'ım. Herhangi bir şikâyetiniz olursa bana gelin."*

Düzeni Sağlama Birimi Başkanı, Hasanbayev Şâkir, Namangan Eyâleti'ndeki Bâb bölgesinde görev başında iken Andican Hapishanesi'ne nakledilmesine tepki gösteren mahkumlardan biri [Halmuradov Ekrem] ile karşılaşınca ona şöyle dedi: *"Ya öleceksin ya ****leceksin!"* Bu mahkûm kendini asarak intihar etti, yine de onun tecavüzünden kurtulamadı. İnfaz Savcısı'na gönderdiği şikâyetler kim bilir nereye gitti? Bunu bir Allah bir de Şâkir biliyor. Ekrem kendisini astığında hücre arkadaşları onu kurtarmaya koştular. Daha sonra onların hepsi, 15 günlük bir açlık grevine gittiler.

Samarra Kısmı Müdürü, Arzibayev Fâzıl, Saydullah ile birlikte, çocuk yaştaki el-Murad'ı, sırf ezan okudu diye bilincini neredeyse tamamen yitirinceye kadar dövdüler ve şöyle tehdit ettiler: *"Bunu bir daha yaparsan, cezası çok daha kötü olacak!"*

Mahallâ Kısmı İnfaz Baş Memuru, Hâkimov Zuhridin [Aslen Arap'tır] şöyle diyordu: *"Siz neyden bahsediyorsunuz? Bizi Yahudi yönetiyormuş, hatta analarımızı ****yormuş, ne olmuş yani?.. Şimdi gerçek bir dost bulduk. ABD meşhur bir p**tir. Artık Kızılhaç'tan da İnsan Hakları'ndan da korkmuyoruz!"* Daha sonra suç gruplarının (çetelerin) liderlerini şöyle tehdit ediyordu: *"Evet burada Rusya'dan Özbekistan'a gelmiş ünlü suçlular var. Onlar iktidarın iplerini ellerine alır almaz, gidip onlara, sizin "Kardeşler"e katıldığınızı söyleyeceğim."* Hapishanelerde Müslüman siyâsî mahkumlara "Kardeşler" denir. Yine o, Zâkir'i dövebilenlere ödül teklif etmektedir. Müslüman mahkûmlardan olan Zâkir, iri-cüsseli, güçlü ve cesur bir adamdır.

Muhyiddinov Timur Mâlik, Kadınlar Kısmı'nda çalışan bir infaz memurudur. Zinaya meyilli kadın mahkumlar ile ajan mahkumlar arasında uygun ortamlar sağladığı için "Mama Roza" denilen p****enk ile rahatça yarışabilir.

Abdu-Rezzakov Erkin, 159'lar ile çalışan bir infaz memurudur. 159, tüm Müslüman mahkumların suçlandığı Cezâ Yasası maddesidir. Şimdi atılmış olsa da onun "cürümleri" hepsini geride bırakır. Tüm hapishane personeline bulunan sapık muameleleri kendisinde toplayan biriydi. Mahkumlara diz çöktürür, ellerini ve bacaklarını bağlayarak yere yatırır, önce kendilerine küfretmeye zorlar, sonra da eziyet torbasından ne çıkarsa onlarla tartaklamaya başlardı. Şu da var ki bunlar ve benzerleri, yukarıdaki listede geçenlerin herhangi birinden de beklenebilir.

Belendyar Kadir'i ayrı olarak ele alalım. Bu adam yemek dağıtımından sorumludur. Mahkumların yemek haklarını eksiltmeye ve havalandırma sürelerini azaltmaya bayılır. Yaklaşık iki metre boyundaki bu canavar, 13 Mayıs'ta silahlar patlarken bütün gün kaçacak delik aradı. Şimdi de kendisini Schwarzeneger sanıp "Ekremi"leri sindiren bir kabadayıya dönüştü.

İnfaz Birimi Müdürü, Yoldaşev Abdu-Fettah ile emrindekilerin, ulaşmak istedikleri önemli ve ciddi hedefleri vardır. Bu hedeflerini gerçekleştirmek için hiç ara vermeden gece-gündüz çalışırlar. Onların "büyük" hedefi; "Kardeşler" in birbirlerine seslenmelerini engellemek, farzları yerine getirip haramlardan kaçınmaktan alıkoymak, ibâdetlerin yapılmasına fırsat vermemek, mücrim liderlerin eski "güzel" yönetim günlerini geri getirmek, hapishanedeki mânevi atmosferi yok etmek ve nihâyet efendileri olan Yahudi Kerimov'u memnun etmektir.

Karavul-Pazar Hapishanesi müdürünün eski özel berberi, Andican Hapishanesi müdürünün özel terzisi ve şimdi de Yoldaşev Abdu-Fettah'ın favorisi olan "Hafız" kod adlı, Marğilanlı Yusupov Bahadır [Görünen ismi budur ama gerçekliği doğrulanamamıştır] şöyle diyordu: *"Ben, İslam'ın ve Müslümanların, özellikle de Hizb-ut Tahrir üyelerinin uzlaşmaz en hırçın düşmanıyım. Gösteriş uğruna namaz kılıyor olsam da, ölüncüye kadar Müslümanlar ile savaşmaya yemin ettim."* Kendisini yalan, iftira ve ihânet uzmanı olarak tanımlar. Kadın mahkumlardan biriyle zina etmesi için kendisine ortam hazırlayan Muhyiddinov Timur Mâlik'ten 5.000 Sum daha fazla maaş almasıyla övünür. Andican Hapishanesi'nin Taşkent'teki medikal hapishane olan Sangarad ile bağlantılarını bilen tek kişiymiş

gibi, Andican Hapishane'sinde büyük çapta siyâsî suçu ortaya çıkardığını iddia eder. Çünkü Samarra ve Mahallâ kısımları, Sangarad ve bu adam üzerinden birbirine bağlanır. Devlet Hapishaneler İdâresi GUIN'e, İçişleri Bakanlığı'na ve Emniyet Teşkilâtı'na buradaki ortam hakkında dilekçeler yazabildiğini söyleyerek övünür ki onlar da kendisine taktik öğretirler. Kanıtımız şudur: Andican olaylarından hemen sonra, farklı bir isim altında, efendilerinin kendisine öğrettikleri şekilde, olayların şahidi olarak -ki canlı şahitleri biziz- televizyon ekranlarına çıkan ilk adam odur! Onun ve meslektaşlarının yalan ifadeleri yüzünden, Mahallâ'dan 14 mahkum ve Samarra'dan 13 mahkum Taşkent Hapishanesi'ne, 2 mahkum da Mahallâ'dan Samarra'ya sevk edildi.

16 Nisan'da Mahallâ'da ve 19 Nisan'da da bu hapishanede, herkes sıkı bir incelemeden geçirildi. Bu inceleme GUIN tarafından 21 Nisan ila 25 Nisan'a kadar sürdürüldü. İncelemenin ilk aşamasında yazılı-basılı tüm materyallere, kitaplara, notlara, Kur'an mushaflarına ve hadis kitaplarına el konuldu. Hatta bazı mektuplar bile alındı. İnceleme son aşamasına yaklaşırken bu kez günlük yaşam için gereken malzemeler alınmaya başladı. Sanki hücrelerde gizli suç eylemleri varmış gibi aramalar bazen günde iki defa yapılır oldu. O aralar bir de şu söylenti vardı: *"Oradakilerin (Andican Meydanı'ndakilerin) ezilmesine yol açan olaylardan sorumlu olan Kardeşler'in yeni bir "suç otoritesi" sisteminin baştan kurulmasına ihtiyacı var. Öncü olmak isteyen varsa ona yardım ederiz."* Bunlar mahkumlar arasında yaygın olarak dolaştı. Bazıları bu propagandadan ciddi endişe duyarken bazıları da şaşırıldı. Ancak mahkûmların çoğu gergindi. Çünkü bu çirkin oyunları net olarak anlıyorlardı. Eş zamanlı olarak "Ekremî" grubu üyesi oldukları suçlamasıyla yargılanan 23 kişi hakkında nihâî kararı vermesi beklenen mahkeme, erteleme kararı verdi. Gerçekte yalnızca aydın akıl sahipleri, bu olayların ardındaki içgüç entrikaları görebiliyordu.

12 Mayıs'ı 13 Mayıs'a bağlayan gece saat 00:40'da aniden silahların patlamasıyla Andican olayları başladı. Saat 01:30 civârında dört adam [gardiyan] isâbetli atışlar ile öldürüldü. Hapishanenin tüm çıkışları ve kapıları açıldı. "Kurtarıcılar"ın tam görünümü, silahları tutma şekilleri, kullandıkları kelimeler, fıldır fıldır değişen bakışları, tüm bunlar onların Özel Kuvvetler'den olduklarını açıkça gösteriyordu. Asıl sloganları şuydu: *"Özgürlük! Haydi çıkın! Haydi gelin, Belediye Başkanı'nun makamına çikalım."* Hücrelerin kapılarını açarlarken her fırsatta: *"Burada Kardeşler'den kimse var mı?"* diye sorup duruyorlardı. "Kurtarıcılar" tarafından dört gardiyanın öldürülmesinden başka, mahkumların dışarı çıkmasını özendirecek hiçbir girişim görülmedi. Yine de elebaşlarından bazıları şöyle diyordu: *"Dünyada bu mahkumlara dokunan ne var böyle? Diğerleri seve seve çıktığı halde bu mahkumlar niye dışarı çıkmak istemiyor?"* Toplamda yaklaşık 700 mahkumun 540 tanesi, bu ani ve geçici özgürlüğe koşup hapishaneden kaçtı. 160 mahkum [yaklaşık 60'ı Kardeşler'dendi] hiç dışarı çıkmadı. Sadece Kardeşler'den 3 tanesi hapishane avlusuna kadar, diğerlerini bu tuzağa düşmemeleri için uyardıya gitti ve hızla geri döndü. Onlar, özgürlükten nefret ettikleri için dışarı çıkmayı reddetmediler, aksine onlar bu olayların ardındaki sinsî politik dürtülerin gerçeğini apaçık kavradılar. Hatta dışarı kaçanlar bile özgürlük peşinde oldukları için değil, aksine hapishanenin dehşet ve vahşet dolu soğuk atmosferinden çıkıp temiz bir hava teneffüs etmek için kaçtılar. Mahkumlardan sadece bir kısmı, birkaç saatliğine sahte "özgürlüğün" havasını teneffüs edebildiler. Aşırı heyecanlanan birkaç mahkum, -kasten olmasa da- katliamlara alet oldular. Hatta onlarda biri kendi oğlunu vurdu.

Bu olaylar, mahkumların gündelik yaşamını pek değiştirmede, ama Andican katliamına, tarifsiz zulümlere, tutuklamalara, korku ticâretine ve tutuklanan mâsumlara yapılan işkencelere yol açtı. Yetkililerin gözden çıkardığı bazı eski kuklalar, günah keçisi seçilip yargılandılar. Andican Hapishanesi'nde dört memur öldürüldü. Beş memur hakkında dâvâ açıldı. 10-15 tanesi de işten atıldı. Birçok ödle ve yüzüstü memura da, yeteneklerini sergileyip kendilerini kanıtlama fırsatı tanındı.

"O gece hapishane görevlileri neredeydi?" diye sorulabilir. İşgâl başladığında, ne kadar logar kapağı ve fare deliği varsa oralara koşup saklandılar. İşler yoluna girer girmez, bu dandik "kahramanlar" saklandıkları deliklerden çıkıp "pis mahkûmlar" üzerindeki olağan tahakkümlerine kaldıkları yerden devam ettiler.

Andican Hapishanesi'nin yeni müdürü Polatov I. ve yardımcısı da Usarov Şahabeddin oldu. Usarov görevine şöyle diyerek başladı: *"Adamlarımdan birinin tek etek kılını, sizin gibi yüz kirli-bitli*

mahkûma değişmem." Ardından hücre arkadaşına 50 gram çay verdiği için Kardeşler'den birini acımasızca dövdü. Onu, ibret olsun diye tüm hücreleri gezdirip diğer mahkumlara gösterdi ve şöyle dedi: *"Şuna iyi bakın! Kim yanındakine bir şey verirse işte bunun gibi olur. Ben de gelip hepinizi coplarla ***rim."* Sonra da ezan okuyanların peşine düşüp onları tecrit koğuşlarına atarak cezalandırdı.

Düzeni Sağlama Birimi başkanlığına getirilen Tahtarov Kahraman, Andican Katliamı'nın mâsum kurbanlarını -kadın, çocuk ve yaşlı fanatikleri(!)- yola getirdi ve kendisine silah verilmesi halinde insanlara soğukkanlılık ile ateş açacağını îlan eti. Kardeşler'den biri, bu sözlerinin ne kadar saçma olduğunu kendisine açıklayınca hemen o kardeşi cezalandırdı.

Hapishanenin sansürcüsü Kerimov Cemaluddin ise mektupların İslâmî fikirler ile doldurarak yazılmasını yasakladı. Zaten bu tür mektuplar yazan Kardeşler'e "Vahhâbi" ve "Terörist" diye hitap eder. Kardeşler'den birinin hücrelerini ararken aralarında şu konuşma geçti:

- Cemaluddin: *(Dağınıklığı kastederek) Kediler gibi yaşıyorsunuz*

- Kardeş: *"İyi de günde iki defa arama yaptığınızın farkında değil misiniz? Bu gâyet normal. Bu arada, söylesene, siz neyin peşindediniz?"*

- Cemaluddin: *"Siz burada halakalar yapıyorsunuz. Kitaplarınızı arıyoruz."*

- Kardeş: *"Demek kafamızda saklı olanları arıyorsunuz?"*

- Cemaluddin: *"İşte bu yüzden kafalarınızı koparmak lâzım!"*

Dođrusu bu iğrenç demokrasi tamamen yerleştiiği sürece, devlet başkanlarının, bakanların veya müdürlerin değişmesi hiçbir şeyi değiştirmez.

Ey Müslümanlar!

Hapishanelerdeki durum, dışarıdaki durumdan farksızdır. Burada hâkimler, savcılar, gardiyanlar gibi toplumun kanını emen asalaklar var, orada da aralarında zorbalığın ve bunakların da yer aldığı çevreden yeni ajanlar, şeytan dilliler, mescidlerde size hitap eden hâin imamlar var. Hepsisi de toplanıp hem Allah'ın düşmanı hem de bizim düşmanımız olan efendilerine hizmet ediyorlar, Yahudi Kerimov'a!

Muhakkak ki tüm bu sorunların tek bir sahih çözümü vardır. O da **Râşidî Hilâfet**'in yeniden kurulması, böylece Allah'ın ilahî Şeriatı'nın kapsamlı ve inkılapçı bir tatbik ile tatbik edilmesidir.

NOT: 16 Nisan 2005'te Muhammediyev Atabek'e, Amanturdiyev Abbas'a, Ârifov Sıddık'a ve Haydarov Muzaffer'e, komplolara giriştikleri suçlamasıyla 12 yıldan 16 yıla varan ilâve hapis cezaları verildi. Bu mahkumiyetlerin 2 ila 3.5 yılı ağırlatılmıştır, yani tekli kapalı hücrede çekilmektedir. Mahkeme bu dâvâları sonuçlandırmadan önce 23 Ağustos günü, zaten hasta olan Muhammediyev Atabek [İnşâAllah şehid olarak] vefât etti. Ulusal Güvenlik Teşkilâtı'nın Andican Birimi'nin gözetimi altında revirde yatıyorken, aldığı tedavinin tüm detaylarını bilmiyoruz. Ama şundan eminiz ki hapishanenin reviri yeterli tedâvi imkanına sahip değil! Son dakikaları sırasında Atabek'in yanında olan Kardeşler'den biri şöyle diyordu: *"Yaptığı son hareket, ellerini hücrenin penceresine uzatmak oldu. Sanki birilerini görmekten memnun olmuşçasına gülümsüyordu. Sonra öldü."* Atabek -lâkabı "Karîb" idi- Mahallâ Kısmı'nın hatiplerindendi. Allah Subhânehu'dan O'nun şehâdetini kabul buyurmasını niyâz ediyoruz. Hepsisi de Taşkentli olan bu dört kardeşin üçü, daha önce de komplolar kurmak suçlamasıyla UYA 64/67'den yargılanmışlardı. Oysa Andican Hapishanesi, kapalı bir hapishanedir!

Andican Hapishanesi'ndeki **Hizb-ut Tahrir** Şebâbı